

Chiều cuối năm

tincco

Chiều cuối năm sao vắng lặng quá! Không gian như lắng đọng và thời gian như cố tình chậm lại, cố níu kéo những giây phút sau cùng, rồi nhường chỗ cho một năm mới hứa hẹn hơn, tốt đẹp hơn ??

Hội quán thân hữu hôm nay cũng vắng lặng lạ thường, chỉ lác đác vài đôi tình nhân đang tận hưởng những giờ phút thanh thoi bên nhau sau một năm lam lũ trong công việc và cuộc sống. Những giọt cà phê nhỏ đều trong đáy tách, tạo nên một âm thanh nghe quen tai và êm dịu lạ kỳ. Mọi người kiên nhẫn chờ đợi, chẳng hồi hã, chẳng ngao ngán như hai câu thơ quen thuộc:

Đời tôi như tách cà phê đắng

Chẳng chút đường tan để dịu lòng.

Tâm ngồi bất động trong một góc phòng, vẫn chờ đợi những giọt đắng rơi đều. Hôm nay là một chiều cuối năm, một ngày hẹn thường niên của nhóm 5T. Mọi năm cứ đến ngày này, chẳng ai cần nhắc ai, mọi người trong nhóm đều kéo đến hội quán họp mặt, ôn lại chuyện cũ và bàn về những sự việc xảy ra trong năm. Đã hơn 9 giờ đêm mà vẫn chưa thấy ai tới, Tâm mất đi sự kiên nhẫn thường nhật, đã là tách cà phê thứ 3 rồi còn gì. Tâm hớp vội ngụm cà phê và châm thêm điều thuốc, bước vội vã đến quầy và mượn cô chủ chiếc điện thoại gọi cho Trục, nhưng chẳng ai buồn trả lời, Tâm đổi số gọi Thành, Triết, và Tuấn nhưng chẳng ai có ở nhà cả, chỉ toàn là những chiếc máy answering machines vô tri vô giác, Tâm thất vọng cúp máy và trở về chỗ ngồi.

Chợt khúc nhạc dạo làm Tâm tỉnh hẳn ra, Tâm gọi cô chủ và yêu cầu được nghe lời bản nhạc. Cô chủ mỉm cười chiều khách và trở vào quầy thay nhạc : " Con biết không về mẹ chờ em trông..." giọng Duy Khánh điệu luyện quá! thiết tha quá! Tâm vốn không mấy thích giọng ca Duy Khánh nhưng phải công nhận rằng : khó ai hát qua nổi Duy Khánh bản nhạc này. Lại châm thêm điều thuốc, Tâm thả hồn mình quện vào khói trắng và bay bổng lên cao. Mà hình như Tâm đang khóc thì phải ? những giọt mặn rơi đều trên mặt từ lúc nào Tâm cũng chẳng hay.

Đã 16 năm xa nhà, sống vật vờ trong mơ tưởng, để rồi khi trở lại thăm nhà vào năm ngoái, mọi việc đã thay đổi hoàn toàn, khác xa với những gì Tâm nghĩ. Mặc dù đã đoán trước sự thay đổi này sẽ tồi tệ hơn cả ngày Tâm ra đi, nhưng vẫn khó chấp nhận quá! Không thể nào, không thể nào!

Tâm đứng dậy bước lại quầy tính tiền và xin cô chủ nhường lại băng nhạc ấy. Vì chỗ khách quen, cô chủ cũng vui lòng mà nhượng lại, hơn nữa sáng mai chỉ cần ra tiệm nhạc là có đầy đủ cả.

Tâm lái xe ra biển, mở băng nhạc và say sưa bên lời ca, khói thuốc. Khi tâm hồn Tâm đã rũ rượi bên những nỗi buồn xa vắng, mênh mang. Bản nhạc cuối cùng trong băng được cất lên bởi một giọng ca mà Tâm hằng yêu chuộng trong nhiều năm qua, tiếng huýt gió dạo đầu của

Elvis Phương nghe rõ ròi quá! " Ngựa hoang nào dẫm nát tơ bời, đồng cỏ nào xanh ngắt chân trời..nhưng đời làm ngựa hoang chết gục, và trên lưng nó ôi! còn nguyên những vết thù." Hình như Tâm đã một lần vấp ngã thì phải ?? Vết hằn dường như còn rõ nguyên nét trong Tâm.

Chiều cuối năm, Tâm bỗng thấy mỗi một vô cùng.